

אחת עשרה שנים אני בשבי. בבידוד. ואני שואל איפה אתם.

איך את ואבא לא השכלתם להבין את כללי המשחק. וגם אם אתם קצת בישניים, הרי היו לכם מספיק שנים ללמוד לרקוד, לעורר מהומות, להיות נחמדים לעתונאים, לאמץ יחצנים.

אמא, איך איפשרת להם לשטות בכם ככה ולספר לאומה שאני סתם איזה ביטניק מסתובב ששם קץ לחייו. את בדרך כלל מצליחה לשכנע. אז איך לא הצלחת להסביר להם שהייתי עם מדים והרובה שהרי נשק לא מפקירים וזו הוכחה ניצחת שהתכוונתי לחזור ליחידה שלי. ולמה כל כך היה לך קשה להסביר להם שאני תאב חיים. אוהב אתכם, את אור ושיר וסבתא, את הספרים שחיפשתי בשווקים, את המוסיקה, החברים הסרטים. את, שהקראת לי את משלי קרילוב ועל פיהם איירתי וציירתי קרקטורות. למה לא הראית להם למשל את הציור שלי על הנשר היהיר שבזו לחפרפרת החכמה והמנוסה והמיט כך אסון על כולם. בטוח שהיית מוצאת מישהו מביניהם חכם שיקשיב ויעצור את מסע הגיהנום ההזוי הזה.

אמא, למה נתת להם להוריד את תמונתי בכל עצרת והפגנה. נכון שאני לא ממש פופלרי, בזכותם, אבל התמונה שלי דוקא יפה. כך אומרים פה. העיניים, את יודעת כבר כבויות אבל את מכירה את הניצוץ של הנשמה שלי קיים גם קיים. ואת כזאת איטית אמא. יושבת במטבח וקובעת פגישות עם מתווכים גרמניים, הצלב האדום, שגרירים, מזרחנים פלשתינאים דרוזים. כולם שם נרתמים להוציא אותי מהשבי הסורי. ורק במדינת ישראל את נכשלת שוב ושוב. כנראה שלא התאמצת מספיק. אז מה אם גבה לבם נאטמה נשמתם ונסתתרה בינתם. ומה פתאם את נעלבת מהבוז, היוהרה, ההתעלמות. למה אינך מקשיבה לאדם ברוך ז"ל שדיבר על ליבך אין ספור פעמים ואמר לך שתמשיכי להלך זקופה בדרכך כי זו הדרך האמיתית והיחידה.

אפילו לרמטכל לא הצלחת להסביר שיפסיק לכנות אותי שאר. אני לא שארית אני לא שיירים. אני גי'א. יש לי שם. כמו בשיר של זלדה לכל איש יש שם.

אמא ואבא, הנשיא הסורי מחייך לכל השליחים הפרטיים ששלחתם ומבטיח שממשלתו תחפש. כדרכם של הסורים לא מאשרים ולא מכחישים.

אז אנא, תשתנו, ומהר כי הזמן אוזל. תנהגו כמו האחרים שאם לא כן אין לי סיכוי לצאת לאור.

אבא אתה זוכר ששרת לי את השיר האיש שבקיר וציירתי לכם את האיש הזקן שנשאר בקיר וזוכר את נעוריו. אל תיתן להם להשאיר אותי בתוך הקיר. מתגעגע בטרופ לאחותי שיר ולאחי אור שהשארתי אותם קטנים וגם אני כבר לא ממש קטן.

באהבה גי'א